

Március 15.

Gyönyörű szép, verőfényes nap kedvezett a magyarság legszentebb, legigazibb ünnepének március tizenötödikének.

Zászlódiszben pompázott Gyoma nagyközség ezen a szent napon. Az üzletek kirakatai, a házak teli és teli a magyar géniusz gyönyörű jelvényeivel a mesésen szép háromszinnel: piros, fehér, zöld.

Mintha csak választ adott volna, csattanó, mindeneknek, akik felforgatást terveznek, mindeneknek szóló választ adott volna a közelmult bolsevista törekvésnek Gyoma nagyközség izzig-vérig magyar közönsége, olyan szívvvel és lélekkel ünnepelte meg ez évben a legszentebb magyar ünnepet: március 15-ét.

Ha itt lett volna az ország szíve, a nagy Budapest, ma itt tanulhatott volna őszinte, a lélekből fakadó és nem befükből öszszerótt igaz magyar lelkesedést.

A falu, a község. Édes jó Istenem! Itt van az igaz érzés, itt van a hangszer, csak legyen, aki játszani tud rajta... Egy Kossuth, egy Zrinyi, Egy Jókai, egy Petőfi!...

De ne emlékezzünk régiekről!... Maradjunk a jelennél...

Már a kora reggeli órákban kedves meglepetésül szolgált, hogy az utcán járó iskolába és egyéb találkozási helyre siető isko-

lás gyermekek, diákok és cserkészek mind nemzeti színű kokárdával és szalaggal diszitve gyönyörködtették a szemet.

Délelőtt kezdődött az ünnepély a templomokban és elemi iskolákban, ahol az évente szokásos keretek között folyt le a nagy nap méltatása.

Kiemelkedő mozzanat volt a polgári iskola ünnepélye, amelyet az Apolló-színházban tartottak meg. Az óriási terem a szó-szoros értelmében zsufolásig megtelt ünneplő közönséggel.

Fenségesen szép volt ez az ünnepély, amely magas színvonalával a főváros bármely tantestületének is dicsőre vált volna.

A „Hymnus“ eléneklésével kezdődött az ünnepély. A polgári iskola fiúénekkara adta elő Ruszka Sándor tanár vezénylete alatt igazán bámulatos precizitással és mélyen átérzett színezéssel. Majd Szabó Margit IV. o. növendék Vörösmarthy „Vén cigányát“ szavalta el. Ezután a lányok énekkara az „Isten áldd meg szép hazánkat“ című dalt adta elő, tanujelét adva annak, hogy mily gyakorlott, érdemes kezekben van Ruszka Sándornál az iskola ének-oktatása.

Az ünnepély fénypontja volt Palotás István ref. hitoktató lelkész frappáns hatása, gyújtó-tűző szónoklata. A magas színvo-

nalu és kiváló szónoki lendülettel előadott beszéd ott érte el legnagyobb hatását, mikor az ifjúsághoz, a jobb, szebb jövő reménységéhez szólva kijelentette, hogy: „Isten után a ti kezetekben van a haza jövő sorsa s a víz ne üditsen, az étel ne tápláljon, az álom ne adjon nyugalmat, míg el nem érjük a célt, a boldog, nagy Magyarországot!”

A vegyes kar által előadott „Hiszek egy Istenben” után P a l i c s k a József szavalta az „Utolsó kérés” című költeményt, utánna a vegyes énekkar nagy hatással adta elő a „Szép Erdély” című dalt.

Következett egy végtelen bájos, poetikus virágjáték, amelyet hazafias érzéstől hevített versecskében Ő s a p a y Gizi, L i p t á k Mária, B e r k o v i t s Mária, E k e E t e l k a és S z a b ó P i r o s k a adtak elő kiváló készütséggel.

Ezt a kedves, szép darabot O k o l i c s á n y i M á r t h a, a Z r i n y i I l o n a önképzőkör elnöknője tanította be s úgy a pompás gondolatért, mint a gondos szakavatott előkészítésért méltó dicséret illeti.

Az ünnepély a vegyes énekkar által előadott Szózzattal ért véget.

Itt meg kell emlitenünk, az Apolló színház termét és a hozzávaló villanyvilágítást F á b i á n Béla ur teljesen díjmentesen bocsájtotta rendelkezésre, amelyért a polgári iskola igazgatósága a mi utunkon mond köszönetet.

Délután a Petőfi téren folyt le a nagyközség által rendezett ünnepély. Itt R é p á s Pál ref. lelkész tartott nagyhatásu, hazafias érzésre serkentő hatalmas beszédet. Ugy a beszéd előtt, mint utánna a gyomai dalárda gyönyörű dalai emelték az ünnepi hangulat melegét. A dalárda ezuttal meglepő előhalaadásról tett tanuságot, amit jóleső örömmel konstatálunk.

Este több helyen, az ösz-

szes kaszinókban és egyesületekben voltak társas vacsorák.

Az uri kaszinóban Harsányi Pál ref. esperes a tőle megszokott lendülettel méltatta március 15-ét, elragadva hallgatóit egyszebb, álomlátó tüneményes szép világba.

Az egész est, mint minden évben ugy ezuttal is magas színvonalával emelkedett ki az ünnepségek sorozatából s résztvettek azon a hatóságok fejei és a gyomai intelligencia színe-java.

Az ipartestületben Domo-kos János ref. tanító volt az ünnepi szónok. Magas színvonalu, minden sablon-tól eltérő és elragadó szónoki hévvel és készséggel előadott beszéde óriási hatást keltett s ez a hatás bizonyára nemcsak pillanatnyi volt, de örökre emlékébe vésődik minden halgatónak.

Közkivánatra pohárköszöntőt mondott lapunk társszerkesztője: H a t o s Tivadar, aki a következő rimekben köszöntötte a hölgyeket:

Tágra nyílt szemekkel
Ahogy körülnézek
Ugy érzem magamat
Mint egy megigézett.
Bármerre tekintek
Bármerre pillantok
Mindenütt látok,
Egy gyönyörű virágot
Ebben a szép kertben
Mely édes nőkből áll
Nem csoda, ha eszem
Majdhogy tótágast áll
S ha rigmusom zagyva,
Nem tehetek róla,
Szédülő kobakkal
Okosat ki szólna?
Mai kor embere
Nem csoda ha komoly
S ha nem volna néha
Egy-egy női mosoly
Nem érne az élet
Egyetlen fabatkát.
A mosolyt szállító
Drága női nemet
Im hát dicsőítem
Én mindenek felett
Az isten áldja meg
A nőt, a virágot,
Hogy rózsásnak lássuk
E fekete világot!...

Társas-vacsorák voltak még az „Egyetértés“ kaszinóban, hol Seidl József tartott ünnepi beszédet. Majdnem 200-an vettek részt ezen a vacsorán. Itt felülfizetett G. Nagy János 22.500 koronát. Társasvacsorával ünnepeltek még az alsórészi és felsőrészi kaszinóban, a polgári olvasókörben, a németrészi, kistréti kaszinóban, valamint a Hollerban, ahol az iparos és kereskedő ifjak önképző köre áldozott nagy szeretettel és hazafias érzülettel a márciusi nagy napok emlékének.